

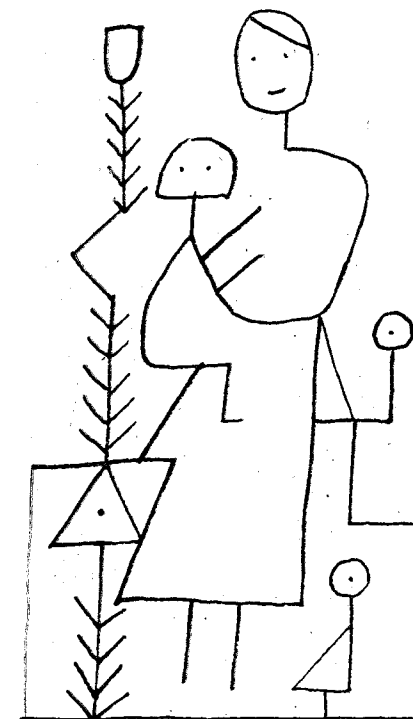
66. výstava ilustrací a grafiky v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1982. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel ex libris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze. Vytiskl Mír, závod 6, provoz 62, Praha 3.

ALENA MÁLKOVÁ - VIMROVÁ

OBRÁZY

*Rodinný dům
Václava Šolce*

Sobotka, červenec 1982

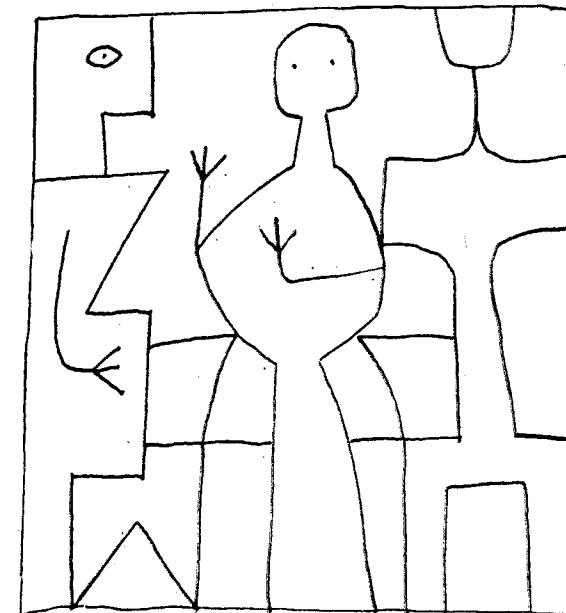
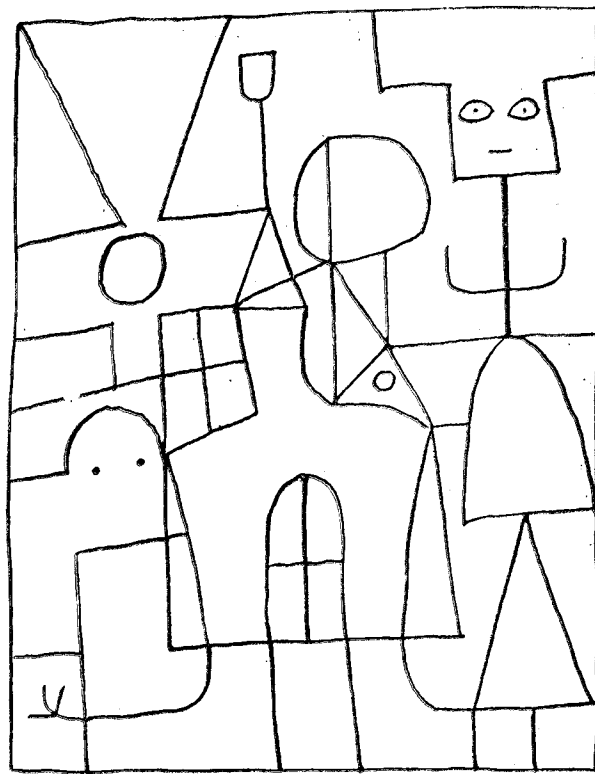

Když Alena Málková před několika lety vytvořila svůj Deník — intimní výtvarný záznam mimořádného pro ni životního vypětí — stal se v její tvorbě mezníkem. Ujistila se, že paleta a štětec umožňují zhmotnit a tak vyjádřit pocity člověka, které jsou trvalou sice, leč proměnlivě pomíjivou součástí jeho života. Malířka bezpečně rozlišila efemérní rozdělanost každodenních vzrušení od citů a prožitků, které nadlouho nebo navždy poznamenávají člověka. Jsou vyvolávány bytostnými proudy života, jenž odevždy tvořily a tvoří jeho osudové konstanty. K nim se upnula a upíná, jsou jí jistotou víry v smysl a krásu života. Odtud nezvratně ví, že po chvílích bolesti a tíhy přicházejí okamžiky radosti a slunečna. A ví víc: že řád života je nezměnitelný a proto se může bez obav opřít o kteroukoliv jeho chvíli, jež trvá jako odvěká zkušenost lidstva. Proto jí lze vyvolat z jeho paměti a ztotožnit s ní svou momentální časnou životní situaci. To také určuje spektrum její palety a obsahovou strukturu jejích obrazů. Jsou rámovány soustředěným tichem a podobají se chvílím rozjímání. Je v nich neokázale přítomna graciéznost ženství i strážnost mateřská. Jindy jsou její obrazy podobny preludování nebo variacím, ale nikdy to není bezstarostná hra. Poznáváme, že základním, výchozím akordem je vždycky osudové téma. Hudba se nám tu připomíná zcela zákonitě. Nejen proto, že malířka je její vyznavačkou, ale především proto, že svou výtvarnou „hudební“ řeč odvozuje z pramene orfismu, který v našem českém výtvarném umění má skvělou tradici.

Jista si základními hodnotami životními, utvrzena ve víře v jejich povznášející lidskost, ovládá Alena Málková s jistotou proces své tvůrčí práce. Kresebnými archetypy či symboly naznačí obsahový rámec námětu, aby ho cele rozezněla barvou. Ustupuje-li dnes kresba z některých jejích obrazů, je to

jen v logice jejího přítomného tvůrčího vývoje a výtvarné řeči, kterou zvolila. Sugestivnost, s jakou barvami vyjadřuje osudová životní zastavení, je úchvatná. Upomíná nás jejím prostřednictvím na to, že ve složitosti a překotném chvatu světa není nic cennějšího nad život, nad jeho nenápadné radosti, které pramení a zároveň spoluvytvářejí jistoty člověka, jakými jsou láska, domov, paměť a tradice rodu. Úlevné zklidnění, které před obrazy Aleny Málkové pocítujeme, v nás o to naléhavěji zakotvují toto krásné poselství.

JAROSLAV ŠIMŮNEK

ALENA MÁLKOVÁ — VIMROVÁ

narozena 1927 v Praze.

V letech 1945—1946 studovala na Státní grafické škole v Praze u prof. Petra Dillingera a v letech 1946—1951 na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v ateliéru prof. A. Strnadla a prof. E. Filly.

VÝSTAVY

- 1957 — Výstava mladých, Brno
- 1975 — Výstava ve věži, Mělník
- 1979 — Divadélko v Nerudovce, Praha
- 1980 — Divadlo hudby, Olomouc

Z KNIH, KTERÉ ILUSTROVALA

- M. Rázusová-Martáková: Zatoulané house, SNDK 1963
- M. Holzbachová: Indiánské pohádky, Albatros 1971